

— рече Иванъ. — Моля ти се, убий магарето му!

И още преди да изрече той тия думи, магарето на грънчаря се залюлѣ и падна на земята, изпъна нозе, изблеши очи и издъхна, поразено сякашъ отъ мълния.

— На ти сега едно магаре!
— извика усмихнатъ Иванъ. — И азъ нѣмамъ магаре, но и ти нѣма да имашъ!

И въ сжщия мигъ, презъ главата на калпакчията мина

като свѣткавица мисълта, че и той можеше да има магаре, стига да бѣ пожелалъ това. Какво бѣше спечелилъ отъ туй, че магарето на съседа му бѣ умрѣло?

— Сбъркахъ! — рече Иванъ. — Моля ти се, съживи магарето на Стояна, пѣкъ и на мене дай едно като неговото!

Но въ дюкяна нѣмаше вече никой. Чудната жена бѣ потънала сякашъ въ дънъ земя.

Светославъ Минковъ

ВЪ РОДНИЯ КЖТЪ

Цвѣтятъ ливади, пѣятъ птици
надъ македонската земя,
и бодри български войници
вървятъ и вѣятъ знамена.

Народъ ги срѣща предъ селата —
тѣ носятъ поздравъ отдалечъ,
и съ тѣхъ се връща свободата
и майчината сладка речъ.

Вървятъ. И пжтътъ имъ извива
безъ край. Вървятъ. Но ето въ мигъ
изъ нѣкоя редица сива
излѣзе почернѣлъ войникъ.

и взрѣ се надъ полето тучно,
познае своя роденъ кжтъ,
и устнитѣ шептятъ беззвучно,
и бързо сълзитѣ текатъ . . .

Асенъ Разцвѣтниковъ